

Med söndagsseglaren Anato-
meus Klunberg på
lusttur.

På S. C. T. av Y. M. WILHELMSON.

Känner herrskapet till Anato-
meus Klunberg?

Det är en sak, jag ej vet men tyv-
är dock rätt så skarp därpå, ty dels
är Klunberg boende i Sverige och
inte i Canada, dels heter han egent-
ligen alls inte Klunberg utan någon-
ting annat som inte här hit.

Klunberg tycker jag är ett mycket
tydligt namn, väl harmoniserande
med bäraren av detsamma vilken har
ett raffinerat, angenämt sätt att va-
ra, när han så vill.

Och han vill ofta.

Namnet är också betecknande för
personen ifråga, emellan Klunberg
och bastanta fettskror väger allra
minst 150 kilo.

Hur som helst, antingen herrskapet
är bekant med Klunberg eller ger
flyglarna i honom, kolliderade jag en
vacker dag med högst densamma.

Jag befann mig ute på en stilla ef-
termiddagspromenad som vanligt gå-
vade på den enligt gällande trafik-
regler bestämda sidan av trottoaren.

Klunberg traskade också efter
vanligheten — åt gädet höll.

Och så var det hänt.

Sammanstötningen var ej av svå-
ra slag men detta till trots så pass
kraftig, att Klunbergs armbåg och
tröskel underhålls välmåga svällande
maga för ett ögonblick väsentligt till-
fästades.

Vad hvt, vrålade Klunberg vid
kollisionsögonblicket.

Tack, Petsson genmätte jag
spedigt, och så kände Anato-
meus igen mig.

— Är ditt namn Petsson nu för
tiden, frågade han med väl spelad
färvänning.

— Hm, heter du, vet du...
— Nej, avbröt mig Klunberg. Vi
måste undvika ordbytte. Sådant kan
lika tillföra till oförståelse. Först, jag
sade ingenting med mina händer
utan, så som du ser, så som du ser,
så som du ser.

— Bra, att du vill förstå. Har
du lust att följa med en liten bit
längre? — Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

Avtäring.

Beitlen till stannas att ha lurat
Klunberg vandra jag vid pass en
timme senare från mitt kontor ner
till hamnen, där segelbåten låg.

Klunberg hade, efter jag senare,
lämnande allt återstående arbete åt
ett öde huvudstupa kastat sig ut ge-
nom fönstret i en bil och var inom
två minuter efter vårt samtal vid mö-
tesplatsen.

Vad han sade vid meddelandet, att
jag ännu alls inte varit nere vid
bryggan, har jag desibättre ej inge-
naden kännedom om.

— Däremot ha likt prövat med eld-
skrift fäst sig i mitt minne hans in-
dörliga ytranden utslungade,
när jag i tidens fullbordad munter
trallande på senaste operettscenarier
kom nertraskande till båten. Des-
sa hans om mig vanvördiga fraser
kan jag dock ej på grund av tryck-
frihetsförordningarna överlämna åt
offentligheten.

Han hade ordentligt blivit dragen
vid näsan. Stackars Klunberg!

Framtill 5-tiden på eftermiddagen
voro vi klara för start. Egentligen
hade vi varit färdiga långt dessförin-
nan, men på grund av de många in-
lastade provianter och packningar tynd
höll farkosten på att sjunka, och än-
då måste naturligtvis den mycken
maten medföras, ty sådan är ound-
gängligen förbunden med en söndags-
segling.

Nu voro goda råd dyra.

För att lätta båtens tyngd bestäm-
de slutligen den alltid idérike Ana-
to-
meus att barlasten skulle slängas
över bord.

Vid det laget rådde jag emellertid
bliva full i flugan igen. An en gång
skulle Klunberg luras.

Till den ändan sade jag med myn-
dig stämma liksom vore jag i besitt-
ning av mångårig sakkunnighet på
området, att det skulle vara mindre
välbekant slänga barlasten öv-
er b o r d, ty den erforderliga senare,
skuldens eld, hennes prurpurfärgade
kinder och hennes av klassisk skon-
het markerade drag, så...

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

— Tja, varför inte? Jag accepterade.
Vi skrev ut ett par rader på ett
stycke papper.

Käseri och skämt.

BAECKSTRÖM AVGICK MED
SEGERN.

Vi sutto en kväll ett lag journalis-
ter och skådespelare på gamla Has-
selbacken och diskuterade en del
som Svenska Teaterförbundet skulle
ha för starkande av sin kassa. Ord-
föranden i Teaterförbundet, Gunnar
Klunberg, höll ett tal för den lyckli-
ga utgången a v r t förehavande och
råkade därvid blanda in den närva-
rande Oscar Bäckström.

— Sätt jag har mig bekant, har
Bäckström aldrig haft med dam att
göra i någon annan form än med
"Bohman flickor", avbröt honom den
likaledes närvarande Oscar Bäck-
ström.

— Det har jag visst det genmäla
den lika vänsälle som fröde komi-
kern. Jag har en gång i världen
 varit dansmarkskalk vid en bal på
Gamla Operan.

— Ah, har du det, inföll den alltid
pansslige och glada Albin Alven. Då
träffade du väl Gustaf den tredje.

Oscar Bäckström blev ingalunda
avert skuldig. Blixtnabbt replike-
rade han:

— Ja, det gjorde jag visst det. Och
han sa till mig: Akta dig för den
där Alven, han är så otäck lik den
boven Ankarström.

Det blev naturligtvis Bäckström
som avgick med segern ur den replik-
växlingen.

— Ett nymålat rum är nu genast be-
digt, passande för ett fruntimmer med
egen ingång och vacker utsikt om
hyran betalas i forskott.

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

Käseri och skämt.

BAECKSTRÖM AVGICK MED
SEGERN.

Vi sutto en kväll ett lag journalis-
ter och skådespelare på gamla Has-
selbacken och diskuterade en del
som Svenska Teaterförbundet skulle
ha för starkande av sin kassa. Ord-
föranden i Teaterförbundet, Gunnar
Klunberg, höll ett tal för den lyckli-
ga utgången a v r t förehavande och
råkade därvid blanda in den närva-
rande Oscar Bäckström.

— Sätt jag har mig bekant, har
Bäckström aldrig haft med dam att
göra i någon annan form än med
"Bohman flickor", avbröt honom den
likaledes närvarande Oscar Bäck-
ström.

— Det har jag visst det genmäla
den lika vänsälle som fröde komi-
kern. Jag har en gång i världen
 varit dansmarkskalk vid en bal på
Gamla Operan.

— Ah, har du det, inföll den alltid
pansslige och glada Albin Alven. Då
träffade du väl Gustaf den tredje.

Oscar Bäckström blev ingalunda
avert skuldig. Blixtnabbt replike-
rade han:

— Ja, det gjorde jag visst det. Och
han sa till mig: Akta dig för den
där Alven, han är så otäck lik den
boven Ankarström.

Det blev naturligtvis Bäckström
som avgick med segern ur den replik-
växlingen.

— Ett nymålat rum är nu genast be-
digt, passande för ett fruntimmer med
egen ingång och vacker utsikt om
hyran betalas i forskott.

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

Käseri och skämt.

BAECKSTRÖM AVGICK MED
SEGERN.

Vi sutto en kväll ett lag journalis-
ter och skådespelare på gamla Has-
selbacken och diskuterade en del
som Svenska Teaterförbundet skulle
ha för starkande av sin kassa. Ord-
föranden i Teaterförbundet, Gunnar
Klunberg, höll ett tal för den lyckli-
ga utgången a v r t förehavande och
råkade därvid blanda in den närva-
rande Oscar Bäckström.

— Sätt jag har mig bekant, har
Bäckström aldrig haft med dam att
göra i någon annan form än med
"Bohman flickor", avbröt honom den
likaledes närvarande Oscar Bäck-
ström.

— Det har jag visst det genmäla
den lika vänsälle som fröde komi-
kern. Jag har en gång i världen
 varit dansmarkskalk vid en bal på
Gamla Operan.

— Ah, har du det, inföll den alltid
pansslige och glada Albin Alven. Då
träffade du väl Gustaf den tredje.

Oscar Bäckström blev ingalunda
avert skuldig. Blixtnabbt replike-
rade han:

— Ja, det gjorde jag visst det. Och
han sa till mig: Akta dig för den
där Alven, han är så otäck lik den
boven Ankarström.

Det blev naturligtvis Bäckström
som avgick med segern ur den replik-
växlingen.

— Ett nymålat rum är nu genast be-
digt, passande för ett fruntimmer med
egen ingång och vacker utsikt om
hyran betalas i forskott.

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

Käseri och skämt.

BAECKSTRÖM AVGICK MED
SEGERN.

Vi sutto en kväll ett lag journalis-
ter och skådespelare på gamla Has-
selbacken och diskuterade en del
som Svenska Teaterförbundet skulle
ha för starkande av sin kassa. Ord-
föranden i Teaterförbundet, Gunnar
Klunberg, höll ett tal för den lyckli-
ga utgången a v r t förehavande och
råkade därvid blanda in den närva-
rande Oscar Bäckström.

— Sätt jag har mig bekant, har
Bäckström aldrig haft med dam att
göra i någon annan form än med
"Bohman flickor", avbröt honom den
likaledes närvarande Oscar Bäck-
ström.

— Det har jag visst det genmäla
den lika vänsälle som fröde komi-
kern. Jag har en gång i världen
 varit dansmarkskalk vid en bal på
Gamla Operan.

— Ah, har du det, inföll den alltid
pansslige och glada Albin Alven. Då
träffade du väl Gustaf den tredje.

Oscar Bäckström blev ingalunda
avert skuldig. Blixtnabbt replike-
rade han:

— Ja, det gjorde jag visst det. Och
han sa till mig: Akta dig för den
där Alven, han är så otäck lik den
boven Ankarström.

Det blev naturligtvis Bäckström
som avgick med segern ur den replik-
växlingen.

— Ett nymålat rum är nu genast be-
digt, passande för ett fruntimmer med
egen ingång och vacker utsikt om
hyran betalas i forskott.

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

— Skål Larsson!

Käseri och skämt.

BAECKSTRÖM AVGICK MED
SEGERN.

Vi sutto en kväll ett lag journalis-
ter och skådespelare på gamla Has-
selbacken och diskuterade en del
som Svenska Teaterförbundet skulle
ha för starkande av sin kassa. Ord-
föranden i Teaterförbundet, Gunnar
Klunberg, höll ett tal för den lyckli-
ga utgången a v r t förehavande och
råkade därvid blanda in den närva-
rande Oscar Bäckström.

— Sätt jag har mig bekant, har
Bäckström aldrig haft med dam att
göra i någon annan form än med
"Bohman flickor", avbröt honom den
likaledes närvarande Oscar Bäck-
ström.

— Det har jag visst det genmäla
den lika vänsälle som fröde komi-
kern. Jag har en gång i världen
 varit dansmarkskalk vid en bal på
Gamla Operan.

— Ah, har du det, inföll den alltid
pansslige och glada Albin Alven. Då
träffade du väl Gustaf den tredje.

Oscar Bäckström blev ingalunda
avert skuldig. Blixtnabbt replike-
rade han:

— Ja, det gjorde jag visst det. Och
han sa till mig: Akta dig för den
där Alven, han är så otäck lik den
boven Ankarström.